

בתחו עצכם על דברי תורה

ספר חזות הלגבות שער ב – שער הפטואה פיחוח
וכיוון שהוא כה, התחייבו אנשי החכמה והברע להעיר מי שלא הבין טובות הבורא, ולהורות בני ארם לדעת יתרונות בדור
שלמים. כי כמו טובות מנו בעלהם ליהנות ממה וערבע שמהותם בתם חסרון הכרתו אותם וידיעתו מעלהם.
ובشمיעורים את בעלי הטובות להכיר אופני יתרונות ומוגלים להם מה שנעלם מודעתם מהם, יגורל שבתוכם ותרבה הودאותם
לטטיביהם להם ווניבו בהם אל התענג וההנאה בהם בעזה וולשיך טוב לעזה ב. וככבר אמר החכם בענין זהה: "דברי חכמים
כוירבונם וכמשמרות נתועות בעל אספות", דימה החכם דברי החכמים לזרבונם בענין ההעראה, ורמא אותן למסמירות
נתועות בעלי תפיסה, אסיפה וחכורה בעבור קיום עונינהך לבנותות וקיים אופני החכמה בהם בנפשות וכו'.

רש"י מסכת ברכות זף סג עמוד ב
בתהו עצמכם - ודרכי נמי הס במו עשה, עשו עצמכם
בתותים להצער על דברי תורה.
את התורה - היכן מציה - באדם שימוש באהלי תורה.

תלמוד בבלי מסכת ברכות זף סג עמוד ב
הסבת ושם יישראל - בטהו עצמכם על דברי
תורה, כדאמר ריש לקיש. אמר ריש לקיש: מניין
שאיין דברי תורה מתקיימין אלא במני שמיית עצמוני
עליה - שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהלי.

ען איה ברכות, פרק תשיעי, שמב
ד"א הסכת ושם יישראל, כתהו עצמכם ע"ז תורה, כד"ל מנין שאין ד"ת מתקיימים אלא במני שמיית עצמוני
עליה וכו'. כשם שבគיבוץ הנוצר ליישבו של עולם, התכלית של הנהנזה הקיבוצית היא שיחיו בני אדם יושבי
הארץ חיים ממוצעים מסוודרים. אמן כד' שהכל יגיע לחיים ממוצעים, צרייכים אנסים יחידים, עומדים על
משמעות עבודה הכלל, להתנדב בעבודה רבה יצאת חוץ לאכול האמצעי, מכובדת אנשי החיל שלפעמים ינדדו
שינה טעיניהם ועמדו הנק על המשמר שעוט רבות יותר מהערך הראו' לחיים ממוצעים.
והם מתקבלים באהבה את העול הזה, אם בעלי נפש הם, ושמחים בעבודתם, באשר יודעים הם כי רק
בתהונכם הם להעמיד את מצב חייהם. במצוב יוצא חgap היטבל הממושע יצליחו את בני אומתם בחיים
הממוצעים.

אגרות הראייה כרך א מא
... רק כאשר יעלה בידינו להוציא לפועל תחיית אקה לבבות
גדולים, שכשרון של חיים, של שנון ישע ורוח נדיבה, טമון בהם,
למען יחולו לעבד במנוחה ובגבורה, לא בחרדות של גזה ויכולה
רק לנכא את הלב ולשבור גרים, את העבודה של חפורת באך
ישראל, ע"י "שמע בישן תשמע מחדש", במלא מובנים של אלה
הדברים. רק כשהира לאו אסף קען בכםונו, של אנשים באלה על
אדמת הארץ, עליינו תהיה החונה או להרבות פעלים אין לטפס
ולכלכלם, להציגם מכל טרdot המעכירות את הרוח הנשא,
ולהרחיב דעתם בכל אשר תשיג דעתו, ליתן להם יכולת להשtolם
בבריאות הגוף והנפש, והבשר להרחיב את מדעם כדיות
שימושות הנדרשות להחכרה והഫולריות, כדי להודיע על דם
לכנסת ישראל שבגולה, כי פקד ד' את עמו, כי רוח הצפונית
שהיתה מושבת בכנורו של דוד החלה עוד הפעם נשב במקומו בה
חנה דוד, ואפיו במידה קטינה מאד.

כן השרידים אשר ד' קורא העוסקים
בתורה, הם אנשי החיל לשומרת, חופה
המה לאומה היישראלית בכללה, אני חופה
של תורה ושדי מגדלות אלו ת"ח. אם
אנשי החיל יאבו להיות מנהיגים בחויהם
בגlobe הממושע, אז תהי המדינה אבודה
ולא תשיג גם ארחות חיים ממוצעים, כי
חמס ושדי תרבה בה וידי צירה תשיג
להדפה ולכלותה מעל פני האדמה. ע"כ
הת"ח אנשי המשמר צריכים להתנדב
לעכוד יותר מה마다 הממושעת, כדי להביא
שלום לעולם, כדי להמשיך יפה את החיים
לאור ישראל וחינוי האמתיים.

ע"כ לא נביט אל חילשות הכה המוכרת כמעט ברכו להמצאה בין ת"ח עמל תורה, על כתיתות הגוף החומר
ועל המניעה סחטן תעוגי החיים וששן עליזם. כי אך בזאת תתקיים התורה בעמל הגוף, הכתיתה נגד
החלק המעשוי הצריך סכל ועובדת של עין וגרסה כעמל גדול, והרחקה מרגשות העונג של הרחבות החיים,
ע"י ההתעמקות הנפלאה בעוניים שכלים מופשטים והגיאונים מוסרים, איך לשדרכם של ב"א להתרומות
מעל כל יציר לב האדם למראה עניין, למען יוכלו כלל משוא פנים להורות לבנ"א הדרך הטובה והישראל,
רק בהמתת החפש הסוער לתעוגי הרוח שהם אמנים להמון, אבל ראוי להיותם רוחקים מלכ' בעלי עין
עובדי עבדות הקודש לישר דרך העם.